

[Anne Grete Holmsgård]

med 9 pct. også i 1981, så betyder alene pristigningerne en merudgift for en enlig pensionist, der kun har sit pensionstillæg og grundbeløbet, 2.600 kr. på årsbasis. Oven i det kommer der så afgifts- og takststigninger. De afgiftsstigninger, der blev gennemført i foråret, kommer til at slå igennem med fuld styrke i løbet af 1984, og det drejer sig om ca. 1.000 kr. om året pr. person. Hvis man så går ud fra, at pensionisterne har et lidt lavere forbrug af sådan noget som benzin, kan man jo sætte det til 800 kr.

For mig at se kan det kun komme til at betyde et fald i realindtægten for denne gruppe pensionister, både hvis man går ud fra, at pensionen vil stige med 2.000 kr. fra 1980 til 1981, som skatteministeren har oplyst, og hvis det kommer til at betyde en stigning på 3.000 kr. fra 1980 til 1981, hvad der ville svare til den stigning, der har været fra 1979 til 1980. I værste fald vil det betyde et fald på 6 pct. i realindtægten. I bedste fald vil det betyde et fald på mellem 3,5 og 4 pct.

De besparelser, der er blevet gennemført på det sociale område og også på en række andre områder, er blevet gennemført med en nidkærhed uden lige, og de har fremfor noget udmærket sig ved, at de socialpolitiske principper, socialdemokratiet hidtil har fremhævet, er blevet skiftet ud med hensynet til betalingsbalancen. De har desuden udmærket sig ved, at de aldeles ikke bare rammer i toppen, men helt ned i bunden. Det synes jeg eksemplet med de enlige pensionister illustrerer, selv om det ikke er det eneste.

Jeg vil også godt vide, hvor de socialpolitiske overvejelser er, når man nu vil ligestille dagplejen med daginstitutionerne og ikke længere betragte dagplejen som et supplement, eller hvilke grundige socialpolitiske overvejelser og undersøgelser der har ført til kontante og vidtgående nedskæringer på bistandshjælpen.

Det har hidtil været et socialdemokratisk princip – og det står nedfældet i bistandsloven – at bistandslovens kontanthjælp skulle basere sig på et skøn over den enkelte situation, både for at sikre, at midlertidig hjælp ikke betød drastisk økonomisk forringelse oven i de andre sociale problemer, den pågældende havde, og for at sikre en personlig rådgivning. Det skøn er ganske enkelt ved at være væk. Det ville ikke være nogen katastrofe, hvis det var blevet erstattet med en

retssikring af bestemte ydelser; men det er det ikke. Den eneste sikkerhed, en ansøger har, er, at han eller hun i hvert fald ikke får over de 4.500 kr. om måneden, som svarer til den nugældende sats for maksimale dagpenge minus skat. Det kan udmærket være, at mange kan klare sig i en forbigående situation for det beløb, men hvad gør et ganske almindeligt menneske, der bor i dyrt nybyggeri, og som har børn, og som ikke kan klare sig for det beløb? Ja, ifølge den nuværende bistandslov kan han eller hun være så heldig på bistandskontoret at få en rådgivning om, hvordan vedkommende flytter til en billigere lejlighed.

Da ændringen af bistandsloven var til behandling, påpegede vi, at stramningerne i loven i sammenhæng med de økonomiske stramninger, kommunerne er blevet pålagt, indebar en fare for, at man bl. a. ville gribe til besparelser ved hurtigere at overføre folk til varig hjælp. Det blev dengang afvist. Ikke desto mindre sidder man i øjeblikket i Roskilde kommune og diskuterer, hvorvidt man skal spare 1 mill. kr. ved at lade klienterne selv betale de første 500 kr. af deres tandlægeregning, eller om man skal spare dem ved at overføre klienterne hurtigere til varig hjælp. Det sker vel at mærke på foranledning af den socialdemokratiske forkvinde for socialudvalget. Det er måske ikke så mange mennesker, det drejer sig om, vil nogle mene, men de er der, og jeg synes, de er alt for mange. Jeg er helt sikker på, at de ikke glemmer de nederlag, som en helt igennem forfejlet politik påfører dem – ligesom tusinde andre, der har været gennem omfattende registrering og frem og tilbage i det sociale system for i sidste ende alligevel at sidde med en ydmygende fornemmelse af, at de ikke er noget værd. Det er vel ikke nogen tilfældighed, at det netop er i øjeblikket, man begynder at indføre vagtværn på nogle bistandskontorer for overhovedet at kunne klare situationen og de sammenstød, der opstår.

Man kan kigge i vejviseren efter solidariteten og den påståede velstand. Ganske vist er der relativ velstand, men det er nu engang en kendsgerning, at skellet mellem rig og fattig ikke er blevet mindre siden anden verdenskrig, det er blot blevet hævet op på et lidt højere niveau indtil midten af 1970'erne, og nu er det godt på vej nedad igen. Oven i det er det sådan, at det i dag er langt vanskeligere